

приказка за царя овчарь

Хубаво е лѣте привечерь на планината! Слънцето се навежда низко надъ Кадемлия и лжчитъ му ставатъ съвсемъ червени. Сѣнкитъ на дърветата се протѣгатъ дълги и тъмно-сини, пречупватъ се по падинкитъ и се разкривяватъ смѣшно. Малки бледо-розови облачета се събиратъ на западъ и постепенно започватъ да аленѣятъ. Тогава разпилѣнитъ канари по високото било надъ Казанлъшко поле изглеждатъ като стадо овце, налѣгали на пладнуване.

Хубаво е привечерь въ планината!

Но още по-хубаво е, когато имашъ за другаръ нѣкой старъ овчарь, който много е видѣлъ и много знае. Зашото овчаритъ, макаръ да живѣятъ на връхъ Балкана, сж най-добритъ познавачи на приказкитъ. И какъ само ги разказватъ!

Моятъ другаръ е стогодишенъ. Казва се дѣдо Стоимень. Вече не ходи следъ стадото: внуци и правнуци тичатъ подиръ палавитъ овце, а той седи въ кошарата и оттамъ ги гледа. Отъ двайсетъ години не е слизалъ въ селото си, макаръ че то е на единъ часъ пѣтъ отъ кошарата.

— Зашо ми е да слизамъ въ село? Откакъ умрѣ бабичката ми, какво ми е останало тамъ? Синоветъ, снахитъ, зетъветъ и дѣшеритъ тука ме наобика-

лятъ, да сж живи и здрави. А внуцитъ и правнуцитъ — на! вижъ ги! Все край мене се навѣртатъ.

И като превѣртява броеницата си, довѣрително ми съобщава:

— И да ти кажа ли правичката? Мене си ми е по-добре тука. Свикналъ съмъ съ планината и я обичамъ. Па и ти навѣрно ме обича, щомъ още не ме дава на смъртъта. . .

Тази вечеръ дѣдо Стоимень сѣда тежко до мене и започва да тѣпче глинената си луличка, като мърмори:

— Лоши сте вие, гражданитъ... Цѣлъ день си се навелъ надъ книгата. Ами че тичай, бре сине! Катери се по орѣхитъ, гони шилетата, хвѣрляй камъни! Тѣй става човѣкъ здравъ и силенъ. . . То и четенето е добро, ама. . .

Азъ оставямъ книгата настрана и се заглеждамъ въ моравия лобъ на Кадемлия. После премѣствамъ погледа си върху разпилѣнитъ канари по широкото било на планината и ги виждамъ като пладнуващо стадо.

— Дѣдо Стоимене, вижъ канаритъ приличатъ на овце.

Старецътъ примижва съ безцвѣтнитъ си отъ времето очи и се взира. Сетне се заглежда въ мене: